

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון ק"י
פרשת וירא
תשפ"ד

ואלה יעמדו על הברכה
בעבור שנרבו הוצאות הגליון

לע"נ הגה"ק
רבי **אלעזר הכהן** ב"ר זאב וואלף **מפאלטוסק** זי"ע
בעל חידושי מהרא"ך
גלב"ע כ"א (וי"א כ) מרחשוון ה'תרמ"ב
הונצח ע"י נכדו
הרה"ח ר' **שמואל ווייסבראד** שליט"א

לע"נ הגה"ק
רבי **הלל משה מעשיל געלבשטיין** זי"ע
ב"ר צבי הירש
בעל משכנות לאביר יעקב וש"ס
גלב"ע כ"ד במרחשוון ה'תרס"ח
הונצח ע"י נכדו
הרה"ח ר' **שלמה יעקב געלבשטיין** שליט"א

הרה"ח ר' **יהושע לייב קאהן** שליט"א
משמש בקודש אצל ב"ק מרן אדמו"ר זי"ע
לרגל שמחת הבר מצוה לבנו הב' זאב נ"י

הרה"ח ר' **שלמה יעקב געלבשטיין** שליט"א
בני ברק
לרגל שמחת הבר מצוה לבנו הב' חיים מרדכי נ"י
יום ב' חיי שרה, אולמי מרום רח' הרב לנדא I בני ברק

ברכת מזל טוב
לידידי ורעי, איש אשר רוח בו
עסקן נמרץ לכל דבר שבקדושה
מנאמניו ואנשי ביתו של כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע
ה"ה הרה"ח ר' **משה מייצער** שליט"א
לרגל שמחת הולדת בנו למזל טוב ובשעתומ"צ
תכון תפילתי שיגדל זה הנער לאילן מפואר, לתפארת אביו
ובני המשפחה, ויזכה אביו לרוות רוב תענוג ונחת דקדושה
מכל יוצ"ה, אכ"ר

אנא ישרה 98911

ניתן לקבל הגליון

בארא פארק
ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.
וויליאמסבורג
ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.
מאנסי
ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.

לעייקוואד
אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א
בארה"ק

ירושלים
אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
בני ברק
אצל הרה"ח ר' שלמה לייב לאנדא שליט"א
ביתר
אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א
חיפה
אצל הרה"ח ר' ישראל ברודבקר שליט"א
קרית גת
אצל הרה"ח ר' נח גד וויינטראב שליט"א

יר"ל ע"י מכון דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©
לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון
amshinov40@gmail.com

סעודה שלישית

פרשת וירא תשפ"א לפ"ק

הוא, כך הוא מבין יותר שאינו יכול להגיע אל תכלית העבודה.

וזהו שאמר הכתוב, פתחו לי, פירוש הצדיק צועק שיפתחו לו השערי העבודה לבא בם לעבוד הבורא, לפי שסובר שלא עשה כלום עדיין, ומשיבין לו, זה השער לה' פירוש שזהו תכלית הנרצה בעבודת הבורא ית', לידע דבר זה שאינו יכול לגמור בהעבודה, ולכן היכן שעומד הרי הוא עדיין בשער המלך, כי הוא דבר שאין לו סוף ותכלית והבן. (וראה כע"ז קדושת לוי פרשת שמות).

וירא אליו ה' באלוני ממרא והוא ישב פתח האהל כחום היום. ואיתא בשם צדיקים לבאר, שאברהם אבינו היה תמיד שפל בעיניו, שאף שהיה אצלו המדריגה של וירא אליו השי"ת, בכל זאת היה אצלו בכל עת ההרגשה, שהוא עדיין יושב פתח האהל, ולא התחיל עדיין כלום.

וענין זה מוזכר בנועם אלימלך (בלקוטי שושנה) עה"פ פתחו לי שערי צדק כו' דהנה עיקר מדת הצדיקים כך היא, שבכל מה שעובד יותר להבורא ברוך

שעשה למלאכים שבעצם לא היה בזה שום מעשה של גמילות חסד שהרי לא הוצרכו לאוכל, ורק לכבודו הוכרחו להיות כאוכלים, נמצא שלא היה בזה רק המחשבה והרצון של אברהם אבינו ע"ה, וזה מורה לנו שעיקר התפקיד הוא היגיעה והרצון, עכתוד"ק.

ובישמח ישראל (אות ד) על הפסוק והנה איל אחר, כאשר מבואר ב**סו"ק בשם המקובלים**, שנפש יצחק שפרחה ממנו בשעת העקידה נכנס אל תוך האיל הזה, ולזה נחשב שהעלה ממש נפש יצחק בנו על גבי המזבח, והנה יצחק היה לו חשק ורצון גדול להשחט על קדושת שמו ית' כמבואר במדרש וז"ל אמר לו אבא כפתיני יפה שלא אבעט ואפגום הקרבן וכו'.

ואח"כ כאשר ראה שהאיל שיש בו מעתה נפש יצחק, איננו מתעצם בכל כחו לדלוג שור ולבא למזבח, חשב אברהם שזה אינו האיל הזה המתוקן

ועפ"ז ביאר כ"ק **אזמור"ר זצלה"ה** הנוסח הנאמר בשבת, חמדת ימים אותו קראת, שהביאור בזה, שאיש הזה שהוא משתוקק ליום השבת, וזהו חמדת ימים שהשבת היא אצלו החמדה, אותו קראת, זהו האיש שהקב"ה קורא לו.

ובענין חשיבות החשק והרצון, מצינו בס' **דברי סופרים לרצ"ה זי"ע** (אות כא) שענין להצליח לגמור כל ענין בעבודת ה' הוא מן השמים, אבל עיקר השתדלות שצריך האדם בעולם הזה הוא שהוא מצידו יהא לו חשק לעשות רצונו יתברך, ולכן אפילו אם רק חישב לעשות מצוה ונאנס ולא עשה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה כמו שאמרו במס' שבת (סג.) והטעם בזה, לפי שהוא עשה את שלו במחשבתו וחשקו.

ומביא דמצינו ענין זה בפרשה, דמכל גמילות חסדים של אברהם אבינו ע"ה והכנסת אורחים שלו שעשה במשך כל ימי חייו לא נזכר בתורה לשבח אלא מה

ובמדרש רבה (וירא מת, ח), א"ר לוי לעתיד לבא אברהם יושב על פתח גיהנם ואינו מניח אדם מהול מישראל לירד לתוכה וכו'. וראיתי לפרש, שעל ערלת הלב הדברים אמורים, שמי שמל את ערלת ליבו, ורוצה לעבוד את ה', אף שאינו עולה תמיד בידו, הרי בזכותו וכוחו של אברהם אבינו, יראה ה' את לבבו הנאמן, ורצונו וחפצו לעשות רצון קונו, ולא יראה פני גהינום.

יהי רצון שיהא לנו השתוקקות אל ה' ונזכה לגאולה במהרה אמן.

מששת ימי בראשית. אבל באמת היה זה האיל, והקב"ה רצה להראות לו שהאיל נאחז בסבך בקרניו, שילמוד מכך שאף כשבני ישראל מאד רוצים ומתעצמים לעבוד את ה' יש להם מפריעים ונאחזים בסבך על ידי השאור שבעיסה, ועל כן התפלל אברהם עליהם, ה' יראה, היינו שיראה את לבכם הטוב של בני ישראל, אף שאין מצליחים להוציא רצונם לפועל, עדיין לבכם הטוב בוער בקרבם, כמו שנוכח עתה לראות אצל האיל הזה שהסתבך בסבך בקרניו, אף שחפץ לדלג שור ולעשות רצון הבורא.

קידושא רבא

פרשת וירא תשפ"ב לפ"ק

שמעלקא מניקלשבורג, שנסיון העקידה היה שכבש רחמיו באהבה והיה מוכן לשחוט את בנו, אך היה אח"כ נסיון נוסף, כשצוהו השי"ת אל תשלח ירך אל הנער, היה לו לאברהם לשמוח שבנו נשאר בין החיים, ואף יצא ידי שמים, אך לא כן עשה אברהם, אלא בשעה שהורידו מהמזבח לא חשב על עצמו כלל, אלא שמח שמחה גדולה שמקיים רצון ה' של 'אל תשלח' וגו' כמו ששמח בעת שצוהו ה' 'והעלהו לעולה'.

ומביא הרבי מלובלין ששמע עוד משמו של הרבי ר' שמעלקא, שיותר קל לאדם לסבול את בזיונו אם יחרפוהו משלא

ויאמר כן תעשה כאשר דברת. לכאורה 'כאשר דברת' מיותר, וביאר כ"ק אזמו"ר זצלה"ה דהנה איתא בחז"ל (ב"מ פז.) 'צדיקים אומרים מעט ועושין הרבה' ואיתא שם 'מסרבין לקטן ואין מסרבין לגדול'. וזה הכוונה, במה שהמלאכים חששו שאברהם שאמר ואקחה פת לחם, יעשה להם הרבה יותר ממה שאמר, והם לא יוכלו לסרב לו, על כן ביקשו שיעשה רק 'כאשר דברת' ודו"ק.

הרה"ק מלובלין בספרו דברי אמת מביא ששמע בשם הרה"ק הרבי ר'

הייאוש מעליו, ורק אח"כ מתחיל הישועה, כדכתיב ויפקח ה' את עיניה.

היום היארציית של הרה"ק בעל אהבת שלום זי"ע. הרבי ר' בונם זי"ע, אמר להרה"ק ר' שמואל שינאווער, שרגליו בוערות לילך לצדיק זה, ואף שלא הכירו מעולם (ראה רמתים צופים תנדב"א פ"ג).

בספרו אהבת שלום (פר' בראשית) מביא שיש בני אדם שבשעת עשיית המצוה הוא בהתלהבות וחיות, ואחר עשייתה הוא נופל ח"ו מהחיות וההתלהבות, אך העיקר הוא שהחיות והתלהבות יבואו לו אחר גמר עשיית המצוה, וזהו ושמרתם את חקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם, ולאחר מכן יחי בהם'.

יהא לו שמחה כאשר ישבחוהו, ע"כ. ועל פי זה מבאר שזהו גודל המדריגה של אברהם אבינו שהיה בטל לגמרי להשי"ת, ולא הרגיש שמחה בעת ההורדה של יצחק מהמזבח, אלא זה היה אצלו המשך של עשיית רצון ה', והוא מדריגה יתירה מעצם העקידה, ולזה נקרא הנסיון של אברהם ולא של יצחק, כמו שנאמר והאלהים ניסה את אברהם.

קומי שאי את הנער והחזיקי את ירך בו כי לגוי גדול אשימנו. למה היתה צריכה קודם לישא את הנער, ורק אח"כ פקח הקב"ה את עיניה, וביאר כ"ק מרן אזמו"ר רבי מנחם זי"ע שהגר כבר נתייאשה, כדכתיב "ותשלך את הילד" ולזה הקדימה התורה, קומי שאי את הנער וגו' לומר לה 'ווארף אוועק דעם ייאוש, וועסטו ממילא געהאלפען ווערען' שמקודם צריך האדם לזרוק את

הדורות שאף אם חלילה יהא איזה גזירה על עיר, אם ימצא בה על כל פנים עשרה צדיקים, יבטל השי"ת הגזירה ויחוס על כל העיר בעבורם, וזהו מחמת ההבטחה שהבטיח הקב"ה לאברהם אבינו כאן שלא ישחית את העיר בעבור עשרה צדיקים. ולכך השתדל בזה אברהם אבינו כל כך.

ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע (יח, כג). אברהם אבינו התפלל עבור סדום עד שביקש (פסוק לב) אולי ימצאון שם עשרה ויאמר לא אשחית בעבור העשרה, ולכאורה נראה שתפילתו לא נענה. הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא זי"ע ביאר, (יומא דהילולא בשבוע זה) שאף שלשעתו לא פעל אברהם אבינו כלום, אך פעל לכל

סעודה שלישית

פרשת וירא תשפ"ב לפ"ק

פתחת, שהשפיע אליהם דעת,
'לעוברים' היינו לעוברי רצונו ית"ש.
'ולשבים' שידעו שיש תקוה לנפשם,
שישובו אל ד' וירחמם.

ובספה"ק מאור עינים (כריש הפרשה),
וירא 'אליו' ה', ולא נאמר למי, כי קאי
על כל אחד מישראל, שמתראה אליו
השם יתברך, על ידי הרהורי תשובה
ששולח אליו, באלוני ממרא, אפילו
רשע גדול ח"ו שממרה פי ה' בחזקה,
וההתגלות הוא עי"ז שלכל רשע באים
לו הרהורי תשובה בכל יום. 'והוא יושב
פתח האוהל' פירוש שבזה פותחים לו

וירא אליו ה' באלוני ממרא והוא יושב
פתח האהל כחום היום. ובמדרש, פתח
טוב פתחת לעוברים ושבים, פתח טוב
פתחת לגרים וכו' עיי"ש שקירב את באי
העולם להשי"ת.

ובישמח ישראל (אות ט) מבאר, פתח
טוב פתחת, 'טוב' בגימטריא שם
ה'דעת' היוצא מר"ת א"ת ה'שמים ו'את
ה'ארץ. דעת הוא לשון התחברות
כנודע. והקב"ה הופיע על אאע"ה דעת
הגדול שיהי' בכחו להשפיע ולהאיר
אור וללמד דעת לבני אדם, שלא יאמרו
לנפשם נואש חלילה. וזהו פתח 'טוב'

ובהמשך הפרשה (ד"ה וירא אליו וגו') מביא כי לרשעים גדולים לא יספיק הרהור תשובה לבד, משל לאדם המכניס נר לחדר חשוך שבתוך הבור שאין בו אור, הרי מיד בהכנסו יכבה הנר, כמו כן הרשע כיון שנשקע מאוד בקליפות, נעשה מגושם, וכיון שאין אדם דר עם נחש בכפיפה אחת, הקדושה בורחת הימנו. ולרשע כזה כשבא לו ההרהור תשובה יכבה מיד, ולא יפעל בו שום פעולה, כמ"ש ונר רשעים ידעך (משלי יג, ט). ואיש כזה צריך לשבר את החושך על ידי תעניות וסיגופים, עד שבא לידי תשובה.

והא דאמרו בגמרא (קידושין מט:): המקדש את האשה ע"מ שאני צדיק אפילו רשע גמור הרי זו מקודשת, שמא הרהר בתשובה, שמשמע שכל אחד שמהרהר בתשובה נקרא צדיק. אך אם כן לא מצינו רשע כלל, כי אין רשע

פתח, 'כחום היום' שיבוא לו התלהבות בעבודת ה'.

וכשהוא מגביה עיני שכלו, ומתבונן ברמז שנשלח לו מן השמים, ורואה פחיתות מעשיו, אז הוא מתחיל לומר מתי יגיע מעשי למעשי אבותי. וזהו 'וישא עיניו' פירוש כשמגביה עיני השכל, ונותן לב להרהורי תשובה המתעוררים בקרבו, אזי 'וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו', כדאיתא **בזוהר הק'** (בפרשה) שהשלשה אנשים המה בחינות אברהם יצחק ויעקב. אז הוא מתבונן במדריגת האבות, שהיו מרכבה לשכינה, שהיו בטלים לעשיית רצונו בלבד. וירא וירץ לקראתם מפתח האהל, שמתוך ההרהור תשובה מתעורר לרוץ כנגדם ולהידבק במעשיהם. ואומר לנפשו מתי יגיע מעשי למעשי אבותי ורוצה להגיע גם כן למדריגה זו.

תשובה, כמ"ש 'לפתח חטאת רובץ', וזהו כשמטמא האדם את פיו ח"ו בשקרים ורכילות ומלשינות ולשון הרע, שזהו דבר המזיק לו מלהתעורר, ואז אין מבוא לקדושת השם יתברך לבוא בקרב האדם.

ואם הדיבורים של האדם נקיים וזכים, אז על ידי הדיבורים הקדושים ממשך בקרבו קדושת השם יתברך, עכתד"ק.

וזהו וירא אליו ה', שהקב"ה שולח הרהורי תשובה לכל אדם, וצריך להתעורר מזה, ולהתבונן במעשיו, כמ"ש וירא וירץ לקראתם, ויאמר לעצמו מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי.

כן יזכנו ה' תמיד להרהורי תשובה ולהתעורר מהם, ונזכה במהרה לגאולת עולמים ברחמים, אמן.

בעולם שלא יבוא לו הרהור תשובה בכל יום כמאמר רז"ל בכל יום בת קול יוצאת ומכרזת שובו בנים וכו', וכדברי הבעש"ט הק', שהנשמה שומעת קול הכרוז, והמה הרהורי תשובה העולים בלב אדם.

ומביא דבר חידוש, כי מה שמספיק הרהור לבד, הוא רק לאיש אשר הולך תמיד בדרכי השם, ונזדמן שנכשל באיזה דבר, ולכן מתוך שהקדושה עליונה עדיין שורה עליו, בבוא אליו אור ההרהור תשובה, פועל עליו שיחזור לאיתנו הראשון, ובזה מיירי הגמרא באופן שנכשל להיות רשע גמור לשעתו.

ואף למי שאינו רשע, יש עוד דבר שעומד נגד פתח האהל של ההרהור

סעודה שלישית

פרשת וירא תשפ"ג לפ"ק

תלהט הנפש לעבודת הבורא, תהיה התנועות במהירות כדי להשלים רצון הבורא. ומוסיף שם דבר נפלא, שכן הדבר נמי איפכא, שאם אין החמדה לרוחניות לזהטת בו כראוי, עצה טובה היא לו שיזדרז במעשיו, כי כמו שהזריזות הוא תולדה של ההתלהטות הפנימיות, כמו כן מן הזריזות נולד ההתלהטות. כי החיצוניות מעוררת הפנימית, ולכן אם יעשה המצוות בלא עצלות, גורם הוא בכך שיתעורר בו השמחה הפנימית והחשק והחפץ תלך ותגבר בו. אך אם יתנהג בכבודות, גם רוחו תשקע ותכבה.

חז"ל לימדונו בתנא דבי אליהו (רבה פרק כה) שכל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב וכו'.

והנה בראש הפרשה ראינו איך שאברהם אבינו היה חולה, כי היתה שלישית למילה, וקיימו בו ביקור חולים, בכל זאת התאמץ לקיים מצוות ה' ולחפש אורחים, ולא זו בלבד, אלא ואל הבקר 'רץ' אברהם, שקיבלם בחשק ובהתלהבות ובזריזות גדולה.

במסילת ישרים (פרק ז) מבאר שכל עבודתם של צדיקים בזריזות, כי כאשר

שימי, שלא היה נושא עיניו להסתכל בו מרחוק.

ובראשית חכמה (שער הקדושה ח') כותב שמי שרוצה להתרגל לעצמו להיות שח עינים, צריך להתרגל להתנהג כן בהיותו בביתו, כדי שיהיה מלומד לקיים מדה זו כאשר יצטרך, כגון בעת שילך בשוק או כשעומד בבית הכנסת בעת התפילה. וזהו שאמר דוד המלך (תהלים קא, ב) אתהלך בתם לבכי בקרב ביתי. כי כל מילי דחסידות צריך לקיימם בתוך ביתו קודם, ואחר כך יהיה נקל לו לקיים זאת גם כשהוא חוץ לביתו.

עוד ראינו בהמשך הפרשה, שאמר הקב"ה המכסה אני מאברהם, וסיפר לו אודות ענין סדום, והרי בוודאי לא נאמרה לו סתם, אלא היה צורך שאברהם ידע מכך, כדי שיהא לו שהות להתפלל ולבטל הגזירה, וכדמצינו

עוד מצינו בפרשה עפ"י דברי הבני **יששכר** בספרו **אגרא דכלה**, שמבאר מה שנאמר אצל אברהם 'וישא עיניו וירא' (יח, ב). וצריך ביאור למה צריך להוסיף תיבות 'וישא עיניו', וכי לא ידענו שבכדי לראות צריך לישא עפעפי העין, ולמה לא נאמר 'וירא' בלבד. אלא בא להורות דבר גדול, שאברהם אבינו לא ראה בפתאום שום דבר, שכן עיניו לא היו הפקר, אלא תמיד היה 'שאלה' קודם, ורק אחר ששפט בשכלו, אם הראיה הזאת אינו נגד חוקי התורה, אז הרשה לעצמו להרים את עפעפי עיניו ולהשתמש בחוש הראיה.

וכן מצינו לצדיקים שלא היו מסתכלים חוץ לד' אמותיהם מפחד השכינה, וראה **בגמרא** (מנחות קי, א) שאמר רב, לתלמידו רב שימי שהיה עומד תמיד לפניו, ושאלו 'שימי את', האם אתה

ובסוף הפרשה, עקידת יצחק, שאברהם אבינו נולד לו בנו בהיותו בן מאה שנה, וזהו בנו יחידו אשר אהבת את יצחק, והקב"ה מבקש ממנו שיתן לו את בנו בחזרה, היינו הקב"ה מבקש בחזרה מהטובה שהשפיע עליו, וזה היה הנסיון של עקידת יצחק. ואף שאין כל אחד בדרגא זו, אך תוכן הענין של העקידה, שהקב"ה מבקש מן האדם מעט מן הטובה שהשפיע עליו, כי הקב"ה נותן לנו בכל רגע ורגע כח הנשימה, ועינים לראות ואזניים לשמוע, ונותן כח הדיבור בפיו, וכמה שמחזיר מזה להקב"ה, יש לאדם יותר שייכות ל'מעשי אבות'.

הרה"ק מאפטא זי"ע מבאר בספרו **אוהב ישראל**, (וע"ע בקדושת לוי) כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו וגו' שענין מתי יגיעו מעשי וכו' אין הכוונה שנלמד מכח זכרון

במעשה העגל שהקב"ה אמר למשה רבינו ועתה הניחה לי (שמות לב, י) וע' רש"י שכאן פתח לו הקב"ה פתח והודיעו שהדבר תלוי בו שאם יתפלל עליהם לא יכלם.

וכאן אכן נעמד אברהם להתפלל, וכשראה שלא פעל, ניסה עוד דרך תפילה, ועוד אופן לעורר מידת הרחמים, והנה לפי פשוטו אין ניכר פירות תפילתו של אברהם, אך בספה"ק הביאו שפעל בתפילתו להציל את לוט, כי אף שכבר היה המלאך מוכן להצילו, עדיין היה צריך את כח התפילה לפעול את ההצלה הזאת, ומלוט הרי יוצא משיח, נמצא דאכן על כל סדום לא היה צריך התפילה כי הם לא היו ראויים להינצל, אלא על הנקודה של לוט, ועל זה אכן פעל, ולכן גם אנחנו, אף בשעה שאין רואים התפילה מה פעל, בכל זאת נדע שנעשים מכך דברים גדולים.

וזהו שאמרו חכמינו ז"ל חייב כל אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אברהם יצחק ויעקב. שהשער כבר פתוח, שכל אדם כבר עשה כל המצות בכוחו של אברהם, ואם כן אינו צריך רק לשוב לשורשו ולכוחו של אברהם ולהוציא הדבר מכח אל הפועל, וצריך רק לעוררו.

יעזור השי"ת שנוכל ללמוד ממעשי אבותינו ולהתנהג כראוי וכנכון ונזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

מעשי אבותינו שבעבר בלבד, אלא יתירה מכך, שכן כל ישראל יש להם בעצם שייכות למעשי אבותינו, מכיון שכל ישראל שבכל דור ודור היו כלולים באברהם אבינו, כי הבן גנוז בכח האב, והוא היה השורש של כל ישראל, ואם כן כשעשה איזה מצוה, עשה אותו עם כל הענפים העתידיים להתפשט ממנו. וזהו 'אשר יצוה', רצה לומר לשון צוותא וחיבור, כי בעשותו המצוות צירף עימו את נשמת בניו ואת ביתו אחריו.

סעודה שלישית

פרשת לך לך תשפ"ד לפ"ק

אך באור החיים הק' כתב, שלא בנה המזבח להודות על ב' בשורות הללו, אלא על עצם הדבר שזכה שה' נראה אליו, כי זה היה עיקר סיבת שמחתו, שכן שתי בשורות אלו לא היו נחשבים בעיניו לכלום לעומת הגילוי השכינה שזכה לו, וזהו שכתוב ויבן שם מזבח לה' הנראה אליו, ומוסיף בדבריו, שמכאן למדנו עד כמה אבותינו ראו את כל הטובות הגשמיות כטפילה לעומת עניני הרוחניות, ועיקר החשק שלהם היה בתורה ובמצות והשראת השכינה עכד"ק.

וירא ה' אל אברם, ויאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת, ויבן שם מזבח לה' הנראה אליו. בפרשה זו מדובר אודות עבודתו של אברהם אבינו שהיה הראש למאמינים, והוא המשיך בעולם כולו את האמונה בה', וכאן הבטיח לו השי"ת, 'לזרעך אתן את הארץ הזאת', אשר כלולים בה שתי ברכות, ברכה שיהא לו בנים, וברכה שיקבלו את ארץ ישראל. ועל כן מיד בנה מזבח להודות לה'. ואכן ברש"י כתב הטעם שהקריב הקרבנות היה על בשורת הזרע ועל בשורת ארץ ישראל.

יוכל לעבוד את הבורא ברוך הוא מתוך שמחה וביישוב הדעת כראוי וכנכון. וזהו ענין הקרבנות, לקחת כל ענין גשמי ולהקריב ולחברו להשי"ת.

ועל פי זה יתורץ, כי בתחלת הפרשה כאשר נראה אליו ה' ואמר לו לך לך מארצך, לא הבטיח לו הקב"ה שום טובה, ומה שהבטיחו ואברכך ואגדלה שמך, אינו אלא שלא יחסר לו כלום מחמת טורח הדרך, כדברי רש"י (יב, ב) שהדרך גורמת לשלשה דברים וכו', אבל עתה בפרשה זו שהבטיח לו טובות חדשות ברכת הזרע וברכת הארץ שהמה טובות גשמיות, מיד התבונן בדבר איך יצא מזה כבוד שמים ואיך אוכל לעבוד בזה את ה', וזהו שהביא עכשיו קרבן, לקרב הטובה הגשמית להשי"ת.

יוצא לנו שבכל ענין גשמי צריך למצוא את השי"ת בתוכו, ואכן זה היה עבודתו

ובקדושת לוי הקשה, דאם טעם בניית המזבח היה משום גילוי שכינה, הלוא זה לא היה הפעם הראשונה שהשי"ת נתגלה אליו, ואמאי לא בנה מזבח כאשר נראה אליו ה' וציווה אותו לך לך מארצך וגו', ומאי שנא מהכי. (וראה ברמב"ן שביאר ששם לא היה מראה ממש אלא בחלום או ברוח הקודש).

ומבאר בהקדם כלל גדול בעבודת ה', דהאדם צריך למצוא בכל דבר איך יצא מזה כבוד שמים, כגון כשיש לו איזה צער חס וחלילה לא יחשוב רק על צרת גופו, אלא עיקר צערו יהיה בנוגע לנשמה, ויחשוב שבעבור הצער הזה, לא יוכל ללמוד ולהתפלל ולעבוד את הבורא ברוך הוא כראוי, וכמו כן בעת שהקב"ה משפיע לאדם טובות גשמיות, כגון פרנסה ברווח או שאר טובה, אל יחשוב רק על הנאת הגוף, אלא עיקר השמחה יהיה שבעבור הטובה הזאת

אלא 'ויקריא', מלמד שהקריא אברהם אבינו לשמו של הקדוש ברוך הוא בפה כל עובר ושב, כיצד, לאחר שאכלו ושתו עמדו לברכו, אמר להם וכי משלי אכלתם, משל אלהי עולם אכלתם הודו ושבחו וברכו למי שאמר והיה העולם.

נמצא שכל עבודתו של אברהם אבינו לקחת כל הענינים גשמיים, ולמצוא בתוכם את ה', ולא רק לו לבדו עשה כן, אלא אף הקריא כן לכל באי עולם, שכולם יתבוננו בזה ויראו בכל דבר את ה' הנראה אליו.

יעזור השי"ת שנזכה לחיות בלא הסתר, ולזכור השי"ת בכל מעשינו ולהודות לו על כל החסדים והטובות, ונזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו, אמן.

של אברהם אבינו, כדאיתא בגמרא (סוטה ד, ב) שאברהם הקנה להקדוש ברוך הוא שמים וארץ, כמו שנאמר הרימותי ידי אל ה' אל עליון קונה שמים וארץ, וברש"י (שם) שעל ידי ששיבח את הבורא, בזה חיבר את עניני הגשמיות להשי"ת, כי הגשמיות נראה כדבר נפרד מה', וכשהאדם מזכיר שם שמים עליו, וזוכר שהוא מה', בזה הוא מקנה אותו בחזרה להשי"ת, ובישמח ישראל (אות ט') פירש, הרימותי ידי וגו', ש'ידי' רומז לכל כוחות האדם, שכל כוחותיו מסר להשי"ת.

ויתירה מכך מצאנו בגמ' (שם י, א) בעת שבאו אליו אורחים, הרגילים לדבר מהשי"ת, כמ"ש ויקרא שם בשם ה' אל עולם, אמר ריש לקיש, אל תיקרי ויקרא

אחר הבדלה

פרשת וירא תשפ"ב לפ"ק

השבוע היארציית של הגאון ר' אלעזר הכהן מפאלטוסק זצלה"ה, בעל חידושי מהרא"ך, היה רב בכמה עיירות. היה חתנו של הגאון הנודע בעל חוות דעת זי"ע לאחר נישואיו התגורר במשך תקופה בליסא, ולמד הרבה עם חותנו, שם נסמך לרבנות על ידי חמיו החוות דעת וכן על ידי הגאון רבי עקיבא אייגר.

לאחר כמה שנים עבר לווארשא, והתדבק בהרה"ק הרבי רבי שמחה בונים מפשיסחא, פעם כשבאו ואמרו להרבי ר' בונים, כי גדולי ווארשא מציקים לחסידי פשיסחה, נענה ואמר בתמיהה, גדולי ווארשא? גדולי ווארשא המה ר' איטשע מאיר ור' אלעזר...

בסוף ספרו חידושי מהרא"ך, יש קונטרס עץ אבות שכתב בנו ושם מביא הרבה דברים נפלאים, ונביא כמה מהם. פעם אמר לו הרבי ר' בונים זי"ע, אלעזר, אלעזר, דע כי ברבות הימים בעקבתא דמשיחא יקוימו בשלימות דבריו של הנביא ישעי' (ג, א): 'כי הנה האדון ה' צבקות מסיר מירושלים ומיהודה משען ומשענה' וגו'. שלא יהא על מי לסמוך, 'שמלה לכה, וקצין

תהיה לנו'. כלומר שיתפסו באדם פשוט שיש לו בגד, ויבקשו ממנו להנהיג אותם.

ורומו לכך, שאז יקנאו בחסידים אשר עוד זכו להסתופף בצל הצדיקים, ודבריהם יהיו חשובים, וינקטו החסידים בשפולי גלימתם, וירוצו אחריהם לשמוע מהם דבר מה אשר שמעו מאתנו, ובזה יחזקו את לבם ויתקנו נפשם, וגם הסיפור הזה, יהיה אצלם יקר מפנינים.

עוד מספר, שפ"א גזרה הממשלה גזירה שלא ינהרו החסידים להסתופף בצל הצדיקים, בעת ההוא היה בווארשא אשה צדקנית עשירה מופלגת ושמה תְּמָרְל, אשר תמכה רבות בחצרות הצדיקים, ובשמעה על דבר הגזירה, השתדלה בכל מיני השתדלות עד שפעלה אצל הממשלה לבטל הגזירה, ובקבלה את המסמך על ביטול הגזירה, שלחה מכתב עם הבשורה הטובה לפשיסחא.

באותה שעה ישב הגאון ר' אלעזר בקודש פנימה אצל הר"ב, אמר לו הרבי הקדוש, דע לך אלעזר, אכן כוונתה היה לש"ש, אך לו היו שומעים לעצתי, היה צריך לפעול אצל הממשלה לעשות חומה מסביב לביתי, ויעמידו קאזאקען עם נאגייקעס ולא יניחו שום אדם להתקרב אצלינו שלא יבלבלו רעיוני, וזה היה טובה גדולה לכל העולם, עכ"ק.

בחידושי מהרא"ך (הל' לולב סי' תרמ"ח), יש שם וויכוח עם אא"ז הנפש חיה שרצה בכל מאודו שגדולי ישראל יבואו על החתום שיקנו אך אתרוגי

ארץ ישראל וידחו את אתרוגי קורפו, אך ר' אלעזר טוען כנגדו בין השאר שאין יכול להצטרף אליו מאחר שהרה"ק הרבי מלובלין צוק"ל והמגיד מקאזניץ השתמשו בהם.

הנפש חיה עונה כנגדו, שמהרבי מלובלין אין להביא ראיה, כי ידע לקחת כוס של 'קידוש' בידו, ולהביט עליו ולומר זה כשר, וזה נסך. אך למעשה גם אנ"ז הגאון מקוטנא בהמשך התשובה שם, תמך בדברי ר' אלעזר, וסבר שאי אפשר לדחות לגמרי את אתרוגי הקורפו מאחר שכבר רבים ושלמים נהגו לצאת בהם.

ר' אלעזר נסע להסתופף גם אצל עוד צדיקים, וסיפר לבנו אודות נסיעתו להרה"ק מאפטא זי"ע ותיאר את אמירת התורה בלהב אש, איך שבאמצע הסעודה של שבת קודש, תנוח עליו הרוח ופניו בוערים כלפיד אש ואז הרים קולו בהתלהבות, ובתוך כך אחז בכפות ידיו על הלב, וכה אמר, דעו רבותי, שקו הימין שבלב מורה על בחינות חסד ותוך כדי כך אחז בכף ידו הקדושה בצד ימין, ואח"כ אחז בכפו בצד השמאל של הלב, ואמר קו השמאל מורה על בחינות הגבורה, וקו הממוצע מורה על תפארת.

ואח"כ ביקש שיאמרו לפניו מאמר אחד מהזוהר הקדוש, וכשהשלימו לקרוא לפניו, צוה לחזור שוב על המאמר. ואמר, הלוא המאמר הזה עדיין אינו מובן, וה' יפתח את לבי ויאיר עיני שאוכל לפרש פירושו המאמר. ואז צוה לנגן איזה ניגון מהזמירות, ואחר הזמירות הרים שוב את קולו הקדוש ואז ביאר את דברי הזוה"ק כמין חומר.

כמו כן נסע ר' אלעזר אל הרב הקדוש מרוז'ין זי"ע, ובתוך הדברים אמר לו הרבי מרוז'ין, הרי כהן אתה, ועליך לדעת מה לכוון בעת ברכת כוהנים, ואמר לו דברי תורה בענין שנשיאות כפים הוא כנגד קליפת אדום ושבכוח ברכה זו אפשר להינצל משעבוד האומות, וביקשו לכוון בפרט נגד ניקאליי הרשע, אשר כידוע הרה"ק לחם מאד נגד קליפה זו.

יש דבר תורה ממנו על פרשת השבוע, כתיב וירא את המקום מרחוק וגו', והנה בפרשת נח אומר רש"י, נח היה צריך סעד לתמכו אבל אברהם התחזק מאליו, וכל נסיון נחשב דוקא כשהאדם מתחזק מאליו ואין מרגיש את הסעד לתמכו, וזה מה שנאמר כאן, וירא את המקום מרחוק, המקום כלומר השכינה מקומו של עולם, התרחק ממנו שלא סעדו לעמוד בנסיון, ובכל זאת התחזק מאליו ועמד בבחינה, לכך נחשב לו זאת לנסיון.

זכות הצדיקים יגן עלינו, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

אחר הבדלה

פרשת וירא תשפ"ג לפ"ק

השבוע היארציית של החסיד רבי משה מידנער זצ"ל הוא היה נכדו של הרה"ק ה'יסוד העבודה' מסלאַנים. ר' משה היה אדם גדול, ועמד בראשות הישיבה דסלאנים לפני המלחמה, ונסתלק בשנת תר"צ. כתב חידושים רבים על הש"ס שנאבדו בצוק העיתים, אך מעט נשאר לפליטה, ואכן רוב התורות שנשארו בסלאנים הכתובים בספר 'תורת אבות' המה מְפָתְבִיו.

לצד גדולתו בתורה ורוב חסידותו, היה מופשט מאד מעניני עולם הזה, ולכן לא ידע את מקום מגוריו, פעם כשהוצרך לחזור לבדו אל ביתו, תעה ברחובות הסמוכים, עד שניגש לאחד ושאל: **אולי תועיל לומר לי היכן גר כאן משה מידנער...**

כולם נזהרו מאד בשעה שעברו על ידו, כי ראו עליו שהוא תופס מחשבות, ומי שעבר לפניו והיה באותה עת במחשבה לא טובה, היה ר' משה יורק יריקה על הריצפה מתוך סלידה ומיאוס.

היה מגדולי מעתיקי השמועה, והעביר סדר עבודתן של צדיקים לדור אחרון, וכן דברים המעוררים את הלב לעבודתו יתברך באמת ובאמונה, נביא כמה מהם. (ואולי חלקם הם דברים שאמר בשם רבותיו).

בגמרא (ברכות כח, א) מסופר שרבן גמליאל היה מכריז ואומר, כל תלמיד אין תוכו כברו לא יכנס לבית המדרש, וביום שסלקוהו מנשיאות, העבירו את שומר הפתח ממשמרתו, ואז ניתוספו ספסלים בבית המדרש, לדעה אחת ד' מאות לדעה אחרת ז' מאות. ולכאורה מה לנו עם כל המספרים הללו, וגם הרי לא נדע כמה יושבים על ספסל אחד. אלא משום שהחידוש היה עצם העסק סביב ה'ספסלים', כי בעבר כשלא בא רק מי שתוכו כברו, היו נכנסים לבית המדרש ללא שום חשבונות, העיקר שנמצאים בתוך בית המדרש. אך עתה שהגיעו אלו שאין תוכם כברם, נהיה 'עסק' שלם מסביב למקומות, שכל אחד צריך שיהיה באקוועם, וספסל להנאתו.

זכה נעשה לו סם חיים וכו', (יומא עב, ב) אמר התורה עוזרת לכל אחד, אלא ההבדל הוא כך, אם 'זכה' שזיכך את עצמו, הרי זה מביא לו שמחה ותענוג בעבודת ה', וזהו סם החיים. אך מי שח"ו נמצא בבחינת 'לא זכה', אזי התורה מועיל לו באופן אחר, 'נעשה לו סם המות', היינו שמוכירה לו שכר המצוות ועונש העבירות, ואיך רע ומר עזבך את ה'.

סיפר שהרה"ק ר' מענדעלע מוויטעפסק זי"ע בעת נסיעתו לארה"ק קודם הפלגתם, נתמלא בחרדה אודות הנסיעה על פני המים, וכך התהלך טרוד במחשבותיו תפוס שרעפים אנה ואנה בחדרו. לבסוף שם לב שבכל זמן הליכתו הלך ושוב, היה פוסע והולך על פני קרש אחד מקרשי הריצפה. וואז נתן אל ליבו וחשב, אם קרש זה היה צף בים על פני המים, וכי הייתי מוכן לפסוע עליו הלך ושוב בלא מורא, בוודאי שלא, אלא מאי, כאשר

נוסעים בספינה סומכים על כך שהקרב נתמך על ידי עוד קרב, וחברו נתמך ג"כ בקרשים מכל צד, והם מחוזקים ע"י יתדות וכו', ואז אמר לנפשו, אם אנשים מסתמכים על קרב המסתמך על קרב אחר, ולכן אינם מפחדים, כל שכן באם אשען ואסמוך על אבינו שבשמים וחסדיו הרבים אין לי מה לפחד כלל, ובזה השקיט דאגותיו, ונסע לחיים טובים ולשלום. סיפר אודות הרה"ק ר' אשר סטאָלינער זי"ע, שאמר שמצא פעם את היצה"ר הולך ברחובה של עיר, וראה שהוא אינו אלא קלייניטשקער און א דארטשיקער, על כן שאל אותו, הלא אתה קטן כל כך, ואיך אתה מצליח להפיל את כל העולם, ענה לו היצר הנה הנה יש לי שני חבלים שבהם אני תופס אנשים, אחד הוא חבל של 'גיאות' והשני הוא חבל של 'עצבות', ודע לך שהחבל של עצבות הוא יותר ארוך, ועמו אני כובש הרבה יותר אנשים.

ונביא מספריו שתי דברי חיזוק, סור מרע ועשה טוב, תסור ממחשבתך את כל הרוע, כאילו לא עשית רע מעולם, בעת שאתה עוסק ב'ועשה טוב', כלומר שתעשה את המצוות בשמחה ובטוב לבב.

וגם אמר שמה שנאמר שצריך להיות ממארי דחושבנא, יש חושבים שצריך למנות ולחשבן את כל העבירות, כדי לשוב עליהם בתשובה שלימה, אך יש אנשים שבמצבם בעבודה, כדי שיוכלו להמשיך, אדרבא צריכים לחשוב את כל המצוות שזכו בהם, כי העיקר הוא לבוא לידי התכלית לעבוד את השי"ת.

זכותו יגן עלינו, א גוטע וואך א פרייליכע וואך.

בית המדרש דהסידר אמשינאז
בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

4408 15th Ave Brooklyn NY 11219

בעזרה ש"ת

ערש"ק פ' לך לך תשפ"ד

לדעת המעשה אשר יעשון

בסייעתא דשמיא יפתח שיעור חדש

בהלכות הנוגעים בכל יום

לפי סדר הקיצור שולחן ערוך

בתוספת ביאורים וחידושי דינים

על ידי הגה"ח ר' משה גאלדבלאט שליט"א

פרטים יבואו – התחלת הלימוד ביום א' לסדר חיי שרה

א האלבע שעה א וואך

הגבאים

בית המדרש דחסידי אמשינאון

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ערש"ק פרשת וירא תשפ"ד

בשורה משמחת

בשמחה רבה אנו מודיעים לכל

הבחורים היקרים שיחי'

שבסייעתא דשמיא יתקיים במוצש"ק

פרשת וירא

סעודת מלווה מלכה

בהשתתפות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בשעה 9:00 בהיכל בית מדרשינו

יְבַשְׂרֵנוּ בְּשׂוֹדוֹת טוֹבוֹת כְּמוֹצְאֵי שְׂפָתוֹת